

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΕΣΠΕΡΑΣ
(ΟΡΘΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ)

Μετά τό, Εύλογητός ὁ Θεός κ.λπ., τὸν Ἐξάψαλλον (σελ. 4) καὶ τὴν μεγάλην συναπτήν, ψάλλομεν·

Ἦχος β΄.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχος α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχος β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχος γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Ἦχος β΄.

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ... (σελ. 287). Δόξα.

Ότε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἢ ἁ-
θάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ
τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν
καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν
ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θε-
ὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καὶ νῦν.

Ταῖς μυροφόροις γυναίξι... (σελ. 287).

*Συναπτὴ μικρά, καὶ Ἐκφώνησις· Σὺ γὰρ εἶ ὁ
Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν...*

Ἔπειτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Καθίσματα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Σινδόνι καθαρᾷ, καὶ ἀρώμασι θείοις, τὸ Σῶ-
μα τὸ σεπτόν, ἐξαιτήσας Πιλάτω, μυρίζει καὶ τί-
θησιν Ἰωσήφ καινῷ μνήματι. Ὅθεν ὄρθρῃαι, αἱ
Μυροφόροι Γυναῖκες ἀνεβόησαν· Δεῖξον ἡμῖν,
ὡς προεῖπας, Χριστέ, τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα Πατρί.

Δεῖξον ἡμῖν, ὡς προεῖπας, Χριστέ, τὴν Ἀνά-
στασιν.

Καὶ νῦν. Ἔτερον ὅμοιον.

Ἐξέστησαν χοροὶ τῶν ἀγγέλων ὀρῶντες τὸν ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς καθεζόμενον κόλποις, πῶς τάφῳ κατατίθεται ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος· ὃν τὰ τάγματα τὰ τῶν ἀγγέλων κυκλοῦσι, καὶ δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ Ἄδῃ, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Ἔπειτα ὁ ν' (50ὸς) ψαλμὸς (σελ. 24). Καὶ εὐθύς ψάλλομεν τὸν ἐπόμενον κανόνα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκροστιχίς: «ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΔΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΛΠΩ ΜΕΓΑ».

Ἰσθὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, ὑπὸ γῆν ἔκρυψαν τῶν σεσωσμένων οἱ παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς, ὡς αἱ νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γάρ δεδόξασται».

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον καὶ ἐπιτάφιον ᾠδὴν σοι ἄσομαι, τῷ τῇ ταφῇ σου ζωῆς μοι, τὰς εἰσόδους διανοίξαντι καὶ θανάτῳ θάνατον καὶ Ἄδην θανατώσαντι.

Δόξα Πατρί.

Ἄνω σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν τάφῳ τὰ ὑπερκόσμια, καὶ ὑποχθόνια κατανοοῦντα, Σωτήρ μου, ἔδονεῖτο τῇ νεκρώσει σου· ὑπὲρ νοῦν ὠράθης γὰρ νεκρὸς ζωαρχικώτατος.

Καὶ νῦν.

Ἴνα σου τῆς δόξης τὰ πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς· ἀπὸ σοῦ γὰρ οὐκ ἐκρύβη ἡ ὑπόστασίς μου, ἢ ἐν Ἀδάμ· καὶ ταφεῖς, φθαρέντα με, καινοποιεῖς, Φιλάνθρωπε.

Καταβασία. Κύματι θαλάσσης...

Ἰδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Κ**ὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν ἀσχέτως, ἢ Κτίσις κατιδοῦσα, ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῶ συνείχετο. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος πλήν σου, Κύριε, κραυγάζουσα».

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Κύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς ὁράσεις πληθύνας· νῦν δὲ τὰ κρύφιά σου, θεανδρικῶς διετράνωσας· καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ Δέσποτα· Οὐκ ἔστιν Ἄγιος, πλήν σου, Κύριε, κραυγάζουσιν.

Δόξα Πατρί.

Ἦπλωσας τὰς παλάμας καὶ ἤνωσας τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα, καταστολῆ δέ, Σῶτερ, τῆ ἐν σινδόνι καὶ μνήματι πεπεδημένους ἔλυσας· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου, Κύριε, κραυγάζοντας.

Καὶ νῦν.

Μνήματι καὶ σφραγῖσιν, Ἀχώρητε, συνεσχέθης βουλήσει· καὶ γὰρ τὴν δύναμίν σου, ταῖς ἐνεργείαις ἐγνώρισας θεουργικῶς τοῖς μέλπουσιν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλήν σου, Κύριε, Φιλάνθρωπε.

Καταβασία. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων...

Μικρὰ συναπτή.

Κάθισμα. Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου, Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῆ ἀστραπῆ τοῦ ὀφθέντος ἀγγέλου ἐγένοντο, κηρύττοντος γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνω Θεῷ ἡμῶν.

Ἦδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

«**Τ**ὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προορῶν Ἀββακούμ, ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ δυναστῶν

διέκοψας κράτος, Ἄγαθέ, ὀμιλῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ ὡς Παντοδύναμος».

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐβδόμην σήμερον ἡγίασας, ἦν εὐλόγησας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα, καὶ καινοποιεῖς, σαββατίζων, Σωτήρ μου, καὶ ἀνακτώμενος.

Δόξα Πατρί.

Ρωμαλαιότητι τοῦ κρείττονος ἐκνικήσαντός σου, τῆς σαρκὸς ἢ ψυχῆ σου διήρηται, σπαράττουσα, ἄμφω γὰρ δεσμούς τοῦ θανάτου καὶ Ἄδου, Λόγε, τῷ κράτει σου.

Καὶ νῦν.

Ὁ Ἄδης, Λόγε, συναντήσας σοι, ἐπικράνθη, βροτὸν ὀρῶν τεθεωμένον, κατάστικτον τοῖς μύλωψι, καὶ πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δὲ διαπεφώνηκεν.

Καταβασία. Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν...

Ἰδὴ ἐ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Θ**εοφανείας σου, Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδῶν ἀνέσπε-

ρον, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν· Ἀναστή-
σονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνη-
μείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῆ ἀγαλλιάσονται».

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, Δόξα σοι.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ Πλαστουργὸς
χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδῶν καὶ τάφος ὑπεμ-
φαίνουσι τὸ συνόν σοι, Λόγε, μυστήριον· ὁ εὐ-
σχήμων γὰρ βουλευτής, τὴν τοῦ σὲ φύσαντος
βουλήν σχηματίζει ἐν σοί, μεγαλοπρεπῶς καινο-
ποιοῦντός με.

Δόξα Πατρί.

Διὰ θανάτου τὸ θνητόν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρ-
τὸν μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέστα-
τα, ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἡ γὰρ σὰρξ
σου διαφθορὰν οὐκ οἶδε, Δέσποτα, οὐδὲ ἡ ψυχὴ
σου εἰς Ἄδου ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται.

Καὶ νῦν.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν καὶ λογχευθεὶς τὴν
πλευράν, Πλαστουργέ μου, ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν
ἀνάπλασιν, τὴν τῆς Εὔας, Ἄδὰμ γενόμενος, ἀφυ-
πνώσας ὑπερφυῶς, ὕπνον φυσιζῶν, καὶ ζωὴν

ἐγείρας ἐξ ὕπνου καὶ τῆς φθορᾶς, ὡς Παντοδύναμος.

*Καταβασία. Θεοφανείας σου, Χριστέ...
Ἰδὴ σ' Ὁ Εἰρμός.*

«**Κ**υνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητώοις Ἰωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων τοῦ παρόντος καὶ ταφῆς δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ θηρὸς ἀνέθορε, προσεφώνει δὲ τῇ κουστωδίᾳ· Οἱ φυλασσόμενοι μάτια καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε».

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀνηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης, Λόγε, ἧς μετέσχες σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυταί σου ὁ ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὕτω μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ εἶς ὑπάρχεις Υἱός, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Δόξα Πατρί.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον, ἔφυ τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου τῆς σαρκὸς ἡ χοϊκὴ οὐσία, ἀλλ' ἡ Θεότης ἀπαθὴς διέ-

μεινε· τὸ φθαρτὸν δέ σου πρὸς ἀφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καὶ ἀφθάρτου ζωῆς ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει Ἄδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ, κραταίε, ζωαρχικῆ παλάμῃ τὰ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάραξας· καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀψευδῆ. Σῶτερ, γεγονῶς νεκρῶν πρωτότοκος.

Καταβασία. Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη... Συναπτὴ μικρά. Ἐκφώνησις· Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν κ.λπ.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας νεκρὸς ὁρᾶται· καὶ σμύρνη καὶ σινδόνι ἐνειλημένος, ἐν μνημείῳ κατατίθεται, ὡς θνητὸς ὁ ἀθάνατος. Γυναῖκες δὲ αὐτὸν ἦλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρῶς καὶ ἐκβοῶσαι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψώθη, καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις· τοῦτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλοντο· ἡ γῆ δὲ σὺν πολλῶ τῷ φόβῳ συνεκλονεῖτο, ἡ θάλασσα ἔφυγε, καὶ αἱ πέτραι διερρήγνυντο· μνημεῖα δὲ πολλὰ ἀνεώχθησαν, καὶ σώματα ἠγέρθησαν ἀγίων ἀνδρῶν· Ἄδης κάτω στενάζει, καὶ Ἰουδαῖοι σκέπτονται συκοφαντῆσαι Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· τὰ δὲ γυναῖα κράζουσι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ἔπειτα τὸ Μηνολόγιον καὶ τὸ παρὸν ὑπόμνημα τοῦ Τριωδίου:

Τῷ Ἁγίῳ καὶ Μεγάλῳ Σαββάτῳ τὴν θεόσωμον ταφὴν καὶ τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν, δι' ὧν τῆς φθορᾶς τὸ ἡμέτερον γένος ἀνακληθέν, πρὸς αἰώνιον ζωὴν μεταβέβηκε.

Στίχοι.

Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον, κουστωδία·

οὐ γὰρ καθέξει τύμβος αὐτοζωΐαν.

Τῆ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἦδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ἄ**φραστον θαῦμα! ὁ ἐν καμίνῳ ρυσάμενος, τοὺς ὀσίους παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τέτρῳται Ἄδης ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος, τὸν τρωθέντα λόγχῃ τὴν πλευράν, καὶ στένει πυρὶ θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦλβιος τάφος! ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος, ὡς ὑπνοῦντα τὸν Δημιουργόν, ζωῆς θησαυρὸς θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα Πατρί.

Νόμῳ θανόντων τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν,

ή τῶν ὄλων δέχεται ζωή, καί τοῦτον πηγὴν δεικνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Μία ὑπῆρχεν ἡ ἐν τῷ Ἄδῃ ἀχώριστος καὶ ἐν τάφῳ καὶ ἐν τῇ Ἐδέμ, Θεότης Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ἄφραστον θαῦμα...

Ἰδοὺ ἡ' Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**κστηθι φρίπτων, οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὄν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Λέλυται ἄχραντος ναός, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συνανίστησι σκηνήν· Ἄδὰμ γὰρ τῷ προτέρῳ δευτερος, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, κατῆλθε μέχρις Ἄδου ταμείων· ὄν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον.

Πέπαιται τόλμα μαθητῶν, Ἀριμαθαίας δὲ ἀριστεύει Ἰωσήφ· νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θεώμενος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, αἰτεῖται καὶ κηδεύει κραυγάζων· ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

ᾠ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ᾧ ἀγαθότητος! ᾧ ἀφράστου ἀνοχῆς! ἐκὼν γὰρ ὑπὸ γῆς σφραγίζεται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ πλάνος Θεὸς συκοφαντεῖται· ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον. Καταβασία. Ἐκστηθι φρίπτων, οὐρανέ... Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα τοῦ φωτός...

Ἦδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Μ**ὴ ἐποδύρου μου, Μητερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς συνέλαβες Υἱόν. Αναστήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώ-

σω ἐν δόξῃ ἀπαύστως ὡς Θεός, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σὲ μεγαλύνοντας».

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Επὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς ὠδῖνας φυγοῦσα, ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, ἄναρχε Υἱέ· νῦν δέ σε, Θεέ μου, νεκρόν, ἄπνουν ὀρώσα, τῇ ρομφαίᾳ τῆς λύπης σπαράττομαι δεινῶς· ἀλλ' ἀνάστηθι, ὅπως μεγαλυνθῶμαι.

Δόξα.

Γῆ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν Ἄδου οἱ πυλωροί, ἠμφιεσμένον βλέποντες ἐμὲ ἠμαγμένην στολήν, Μῆτερ, τῆς ἐκδικήσεως· τοὺς ἐχθροὺς ἐν Σταυρῷ γὰρ πατάξας ὡς Θεός, ἀναστήσομαι αὐθις καὶ μεγαλύνω σε.

Καὶ νῦν.

Λγαλλιάσθω ἡ κτίσις, εὐφραινέσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσκύλευται Ἄδης· μετὰ μύρων γυναῖκες προσυπαντάτωσαν· τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐᾷ, λυτροῦμαι παγγενῆ καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Καταβασία. Μὴ ἐποδύρου μου, Μῆτερ...

Μετά τὸ τέλος τῆς Θ' Ὠδῆς, ἀρχόμεθα ψάλλειν τὰ ἐπόμενα τροπάρια, ἦτοι τὰ Ἐγκώμια εἰς τρεῖς στάσεις.*

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α'.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον λύεις δέ, καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾷς.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφὴν καὶ τὰ πάθη σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς

* Κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, εἰς τὸ τέλος τῆς Θ' Ὠδῆς ἐξέρχεται ὁ Πατριάρχης ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ βήματος, ἐνδεδυμένος ἅπασαν τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ προπορευομένων τῶν ἀγίων ἀρχιερέων, καὶ ψάλλων τὸ Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ... προχωρεῖς πρὸς τὸν Ἱερὸν ἐπιτάφιον καὶ θυμῶν αὐτὸν σταυροειδῶς· ἀκολούθως δὲ πάντα τὸν λαὸν· οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἱστάμενοι ἐν χοροστασίᾳ ψάλλουσι τὰ ἐγκώμια.

ἐκ τῆς φθορᾶς.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ Παμβασιλεῦ, τάφω σήμερον ἐκ μνημάτων τοὺς θανέντας ἀνιστῶν.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ Ἄδῃ ἐλήλυθας; ἢ τὸ γένος ἀπολῦσαι τῶν βροτῶν.

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθορᾶται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφω, κατετέθης Χριστέ, καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον ὤλεσας, καὶ ἐπήγασας τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν.

Μετὰ τῶν κακούργων ὡς κακοῦργος, Χριστέ, ἐλογίσθης, δικαίων ἡμᾶς ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτερνιστοῦ.

Ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, ὡς ἀνείδεος νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραῖσας τοῦ παντός.

Ἄδης πῶς ὑποίσει παρουσίαν τὴν σὴν, καὶ μὴ θᾶπτον συνθλασθεῖη σκοτούμενος, ἀστραπῆς φωτός σου αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς;

Ἰησοῦ, γλυκύ μοι καὶ σωτήριον φῶς, τάφω

πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέκρυσαι; ὦ ἀφάτου καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Ἀπορεῖ καὶ φύσις, νοερά καὶ πληθὺς, ἡ ἀσώματος, Χριστέ, τὸ μυστήριον τῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου σου ταφῆς.

ὦ θαυμάτων ξένων! ὦ πραγμάτων καινῶν! ὁ πνοῆς μοι χορηγός, ἄπνους φέρεται, κηδευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυσ· καὶ τῶν κόλπων, Χριστέ, τῶν πατρῶων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας· τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ὁμοῦ.

Ἀληθῆς καὶ πόλου καὶ τῆς γῆς Βασιλεύς, εἰ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐπεγνώσθης πάση κτίσει Ἰησοῦ.

Σοῦ τεθέντος τάφῳ πλαστουργέτα Χριστέ, τὰ τοῦ Ἄδου ἐσαλεύθη θεμέλια, καὶ μνημεῖα ἀνεώχθη τῶν βροτῶν.

Ὁ τὴν γῆν κατέχων τῇ δρακί νεκρωθεὶς, σαρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς νῦν συνέχεται, τοὺς νεκροὺς λυτρῶν τῆς Ἄδου συνοχῆς.

Ἐκ φθορᾶς ἀνέβης, ἡ ζωὴ μου, Σωτήρ, σοῦ θανόντος καὶ νεκροῖς προσφοιτήσαντος, καὶ συνθάλασαντος τοῦ Ἄδου τοὺς μοχλοὺς.

Ὡς φωτὸς λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καὶ διώκει τὸν ἐν Ἄδη σκοτασμόν.

Νοερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἡ πληθύς, Ἴωσήφ καὶ Νικοδήμω συστεῖλαί σε, τὸν ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῷ.

Νεκρωθεὶς βουλήσει, καὶ τεθεὶς ὑπὸ γῆν, ζωοβρύτα Ἰησοῦ μου, ἐζώωσας νεκρωθέντα παραβάσει με πικρᾶ.

Ἦλλοιοῦτο πᾶσα κτίσις πάθει τῷ σῶ· πάντα γάρ σοι, Λόγε, συνέπασχον, συνοχέα σε γινώσκοντα παντός.

Τῆς ζωῆς τὴν πέτραν, ἐν κοιλίᾳ λαβών, Ἄδης ὁ παμφάγος ἐξήμεσεν, ἐξ αἰῶνος οὓς κατέπιε νεκρούς.

Ἐν καινῷ μνημείῳ κατετέθης, Χριστέ, καὶ τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ἀνεκαίνισας, ἀναστὰς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἐπὶ γῆς κατῆλθες, ἵνα σώσης Ἀδάμ καὶ ἐν γῆ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον, Δέσποτα, μέχρις Ἄδου κατελήλυθας ζητῶν.

Συγκλονεῖται φόβῳ πᾶσα, Λόγε, ἡ γῆ καὶ Φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆ

κρυβέντος σου φωτός.

Ὡς βροτὸς μὲν θνήσκεις, ἔκουσίως, Σωτήρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θνητοὺς ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καὶ βυθοῦ ἁμαρτιῶν.

Δακρυρρόους θρήνους ἐπὶ σὲ ἡ Ἄγνη μητρικῶς, ὡς Ἰησοῦ, ἐπιρραίνουσα, ἀνεβόα· πῶς κηδεύσω σε, Υἱέ;

Ὡσπερ σίτου κόκκος, ὑποδὺς κόλπους γῆς, τὸν πολὺχουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

Ὑπὸ γῆν ἐκρύβης ὥσπερ Ἥλιος νῦν, καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυψαι· ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερος, Σωτήρ.

Ὡς ἡλίου δίσκον ἡ σελήνη, Σωτήρ, ἀποκρύπτει, καὶ Σὲ τάφος νῦν ἔκρυσεν, ἐκλιπόντα τῷ θανάτῳ σαρκικῶς.

Ἡ ζωὴ θανάτου γευσαμένη, Χριστός, ἐκ θανάτου τοὺς βροτοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ δωρεῖται πάσῃ κτίσει τὴν ζωὴν.

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τῇ νεκρώσει σου, νέος, Σῶτερ, ἐν σαρκὶ φανεῖς Ἀδὰμ.

Νοεραὶ σε τάξεις, ἠπλωμένον νεκρόν, καθο-

ρῶσαι δι' ἡμᾶς ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι, Σωτήρ.

Καθελών σε, Λόγε, ἀπὸ ξύλου νεκρόν, ἐν μνημείῳ Ἰωσήφ νῦν κατέθετο. Ἄλλ' ἀνάστα σῶζων πάντας ὡς Θεός.

Τῶν ἀγγέλων, Σῶτερ, χαρμονὴ πεφυκῶς, νῦν καὶ λύπης τούτοις γέγονας αἴτιος καθορώμενος σαρκὶ ἄπνους νεκρός.

Ἰψωθεὶς ἐν ξύλῳ καὶ τοὺς ζῶντας βροτούς συνυψοῖς· ὑπὸ τὴν γῆν δὲ γενόμενος, τοὺς κειμένους ὑπ' αὐτὴν ἐξανιστᾷς.

Ὡσπερ λέων, Σῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκί, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς ἐξανίστασαι, ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφώς τοῦ Ἀδάμ, ἐξ ἧς τὴν Εὐὰν διέπλασας, καὶ ἐξέβλυσας κρουνοὺς καθαρτικούς.

Ἐν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται ὁ Ἄμνός· σὺ δ' ὑπαίθριος τυθείς, Ἀνεξίκακε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας, Σωτήρ.

Τίς ἐξείποι τρόπον φρικτόν! ὄντως καινόν; ὁ δεσπόζων γὰρ τῆς κτίσεως σήμερον, πάθος δέχεται καὶ θνήσκει δι' ἡμᾶς.

Ὁ ζωῆς ταμίαις πῶς ὀραῖται νεκρός; ἐκπληττόμενοι οἱ ἄγγελοι ἔκραζον· πῶς δ' ἐν μνήματι συγκλείεται Θεός;

Λογχονύκτου, Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σου ζωὴν τῇ ζωῇ, τῇ ἐκ ζωῆς ἐξωσάση με ἐπιστάζεις καὶ ζωοῖς με σὺν αὐτῇ.

Ἀπλωθεὶς ἐν ξύλῳ, συνηγάγου βροτούς· τὴν πλευράν σου δὲ νυγείς τὴν ζωήρρυτον, πᾶσιν ἄφεσιν πηγάζεις, Ἰησοῦ.

Ὁ εὐσχήμων, Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς, καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν εὐσχημόνως Σε, καὶ θαμβεῖταιί σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Ἵπὸ γῆν βουλήσει, κατελθὼν ὡς θνητός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας, Ἰησοῦ.

Κἂν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, νεκρωθέντας τοὺς βροτούς ἀνεζώωσας, τὸν ἐμὸν ἀπονεκρώσας νεκρωτήν.

Ὡ χαρὰς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἡδονῆς, ἧς περ τοὺς ἐν Ἄδῃ πεπλήρωσας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.

Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφήν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος, φιλάνθρωπε, δι' ὧν λέλυ-

μαι παθῶν φθοροποιῶν.

Κατὰ σοῦ ρομφαία, ἐστιλβοῦτο, Χριστέ, καὶ ρομφαία ἰσχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, ἢ ρομφαία δὲ τροποῦται τῆς Ἐδέμ.

Ἡ Ἀμνάς τὸν Ἄρνα, βλέπουσα ἐν σφαγῇ ταῖς αἰκίσι βαλλομένη ὠλόλυζε, συγκινοῦσα καὶ τὸ ποίμνιον βοᾶν.

Κἂν ἐνθάπτη τάφω, κἂν εἰς Ἄδου μολῆς, ἀλλὰ Σῶτερ καὶ τοὺς τάφους ἐκένωσας καὶ τὸν Ἄδην ἀπεγύμνωσας, Χριστέ.

Ἐκουσίως, Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀνεζώωσας καὶ ἀνήγαγες ἐν δόξῃ πατρικῇ.

Τῆς Τριάδος πάθος ὑπομένει, ὁ Εἷς, ἐπονείδιστον, ἀμνός ἱλαστήριος· φρῖξον ἥλιε, καὶ τρόμαξον ἡ γῆ.

Ὡς πικρᾶς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰούδα φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι ἐν λάκκῳ κατέθεντο τὸν τροφέα μανναδότην Ἰησοῦν.

Ὁ Κριτὴς ἐν κρίσει, πρὸ Πιλάτου κριτοῦ, καὶ παρίστατο καὶ θάνατον ἄδικον κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Μιαιοφόνον ἔθνος, ἀλαζῶν Ἰσραήλ, τί παθῶν

τὸν Βαραββᾶν ἠλευθέρωσας; τὸν Σωτῆρα δὲ παρέδωκας σταυρῶ;

Ὁ χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τῆ φύσει γέγονας ἄνθρωπος καὶ ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῶ.

Ὑπακούσας, Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρί, μέχρις Ἄδου τοῦ δεινοῦ καταβέβηκας, καὶ ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Οἴμοι, φῶς τοῦ κόσμου! οἴμοι φῶς τὸ ἐμόν! Ἰησοῦ μου ποθεινότατε, ἔκραζεν, ἡ Παρθένος θρηνηδοῦσα γοερῶς.

Φθονερέ, ἀλάστορ, φόνου πλήρης λαέ, κἂν σινδόνας καὶ αὐτὸ τὸ σουδάριον οὐκ αἰσχύνη, ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ.

Δολοφόνε, δεῦρο, μιὰρὲ μαθητά, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δεῖξον μοι, δι' ὃν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς φιλόανθρωπός τις, ὑποκρίνη, μωρέ, καὶ τυφλέ, πανωλεθρότατε ἄσπονδε, ὃ τὸ μύρον πεπρακῶς διὰ τιμῆς;

Οὐρανίου μύρου, ποίαν ἔσχες τιμὴν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον; λύσσαν εὗρες, καταρῶτατε Σατάν.

Εἰ λυπῆ τὸ μύρον καὶ φιλόπτωχος εἶ, εἰς ἐξί-
λασμα ψυχῆς νῦν χεόμενον, πῶς χρυσῶ ἀπεμπο-
λεῖς τὸν φωταυγῆ;

Ὡ Θεὲ καὶ Λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμή· πῶς ἐνέγκω
σου ταφὴν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ
σπλάγχνα μητρικῶς.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ, καὶ δακρύων πηγάς; ἡ
Θεόνυμφος Παρθένος ἐκραύγαζεν, ἵνα κλαύσω
τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν;

Ὡ βουνοὶ καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων πληθὺς,
οἴμοι! κλαύσατε καὶ πάντα θρηνήσατε σὺν ἐμοὶ
τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρί.

Πότε ἴδω, Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς; τὴν
χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος
ἀνεβόα γοερῶς.

Κἂν ὡς πέτρα, Σῶτερ, ἡ ἀκρότομος σύ, κατε-
δέξω τὴν τομὴν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν τὸ ρεῖθρον,
ὡς πηγὴ ὦν τῆς ζωῆς.

Ὡς ἐκ κρήνης μίας τὸν διπλοῦν ποταμόν, τῆς
πλευρᾶς σου, προχεοῦσης ἀρδόμενοι, τὴν ἀθά-
νατον καρπούμεθα Ζωήν.

Θέλων ὠφθης, Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρός, ἀλ-
λὰ ζῆς καὶ τοὺς βροτοὺς ὡς προείρηκας, τῇ ἐνέρ-

σει σου, Σωτήρ μου άνιστᾶς.

Δόξα Πατρί.

Ανυμνοῦμεν, Λόγε, σὲ τὸν πάντων Θεόν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου ταφήν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Ἁγνή, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφήν τὴν τριήμερον τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Ἔπειτα Συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ ἱερέως, καὶ ἡ Ἐκφώνησις: Ὅτι ἠυλόγηταί σου τὸ ὄνομα καὶ δεδόξασταί σου ἡ βασιλεία... Θυμιάσαντος δὲ τοῦ ἱερέως, ἄρχεται τῆς δευτέρας στάσεως ὁ ἀριστερὸς Χορὸς.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ*Ἦχος πλ. α΄.*

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν Σε τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συν-
τρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν πάντων Κτίστην·
τοῖς σοῖς γάρ, Χριστέ, παθήμασιν ἔσχομεν, τὴν
ἀπάθειαν ρυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Ἐφριξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος, Σῶτερ, ἐκρύβη, σοῦ
τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους ἀπαύγασμα, ἐν σαρκὶ
δύον νεκρώσει θεϊκῆ.

Ἵπνωσας, Χριστέ, τὸν φυσίζων ὕπνον ἐν τά-
φῳ καὶ βαρέος ὕπνου γένος ἐξήγειρας, ἀμαρτί-
ας, τὸ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Θεός.

Μόνη γυναικῶν, χωρὶς πόνον ἔτεκόν Σε τέ-
κνον, ἀφορήτους δὲ ὠδῖνας ὡς τίκτουσα ἤδη φέ-
ρω, ἀνεβόα ἡ Σεμνή.

Ἄνω σε, Σωτήρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα,
κάτω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῆ, καθορῶντα Σε-
ραφεῖμ ὑποχωρεῖ.

Ρήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῆ σῆ σταυρώ-
σει, καὶ αἰδοῖ φωστῆρες, Λόγε σκοτίζονται ἱερέ-
ων ἰταμότητος ἀνδρῶν.

Γῆς ὁ κατ' ἀρχάς, μόνω νεύματι πήξας τὸν γῦρον, καθυπέδου γῆν, ἐκὼν θανατούμενος! τῷ θεάματι ἐκπλήττου, Οὐρανέ.

Ἔδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ τὸν ἄνθρωπον χειρί σου πλάσας καὶ βροτῶν τὰ στίφη πτώματος Ἡλιος ἐξεγείρω παναλκεῖ Σου δεξιᾶ.

Θρῆνον ἱερόν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρὶν, ἀκουσώμεθα τὸ Χαῖρε σὺν αὐταῖς.

Μύρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις, Λόγε· ὅθεν ὡς νεκρῷ γυναῖκες προσέφερον, μυροφόροι μύρα Ζῶντι σοι Θεῷ.

Ἄδου μὲν ταφείς τὰ βασιλεια, Χριστέ, συντριβείς, θάνατον θανάτῳ δὲ θανατοῖς, καὶ τοῖς θέλουσι δωρεῖσθαι τὴν ζωὴν.

Ρεῖθρα τῆς ζωῆς ἢ προχέουσα Θεοῦ σοφία, πάντας ἐξαρπάζει τάφον οἰκήσασα ἐξ ἀδύτων Ἄδου ἄφθορος μυχῶν.

Τέτρωμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα, Λόγε, Σὴν σφαγὴν ὀρῶσα, οἴμοι, τὴν ἄδικον, ἢ Παρθένοσ ἀνεβόα γοερῶς.

Ἴνα τὴν βροτῶν καινουργήσω συντριβεῖσαν φύσιν, ἐκόντι βροτὸς τὸ Πάθος ὑφίσταμαι ἀλλ'

ἀνίσταμαι, Θεὸς ὢν, ἐκ νεκρῶν.

Ἔδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς δικαιοσύνης, καὶ νεκροὺς ὡσπερ ἐξ ὕπνου ἐξήγειρας, ἐκδιώξας ἅπαν τὸ ἐν τῷ Ἄδῃ σκότος.

Κόκκος διφυῆς, ὁ φυσιζῶος ἐν γῆς λαγόσι, σπείρεται σὺν δάκρυσι σήμερον, ἀλλὰ αὖριον βλαστάνει τὴν ζωὴν.

Ἐπηξεν Ἀδάμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν Παραδείσῳ, χαίρει δὲ πρὸς Ἄδην φοιτήσαντος, πεπτωκῶς τὸ πρῶην καὶ νῦν ἐξεγερθεὶς.

Σπένδει σοι χοὰς ἡ τεκοῦσά σε, Χριστέ, δακρύων, σαρκικῶς κατατεθέντι ἐν μνήματι· ἀλλ' ἀνάστα, ὡς προέφης, ἐκβοᾷ.

Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλαβῶς σε τῷ καινῷ συγκρύπτων, ὕμνους ἐξοδίους θεοπρεπεῖς τοῖς συμμίκτοις θρήνοις μέλπει σοι, Σωτήρ.

Ἦλοις Σε Σταυρῷ πεπαρμένον ἡ σὴ μήτηρ, Λόγε κατιδοῦσα καὶ ἐν λάκκῳ βαλλόμενον, τὴν καρδίαν θέλει βέβληται πικρῷ.

Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμὸν ἡ Μήτηρ καθορῶσα, ὄξος καὶ χολὴν ἢ μάννα γευόμενον, πικροῖς ἔβρεχε δακρύοις παρειάς.

Τέτρωμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγ-

χνα, Λόγε, βλέπουσα τὴν ἄδικόν σου σφαγὴν· ἔλεγεν ἡ Πάναγνος μετὰ κλαυθμῶν.

Ὅμμα τὸ γλυκύ, καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς μύσω, Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω σε; μετὰ φρίκης ἀνεβόα Ἴωσήφ.

Ἕμνους Ἴωσήφ, καὶ Νικόδημος ἐπιταφίους, τῷ Θεῷ σαρκὶ θανόντι νῦν ἄδουσι Σεραφεῖμ καὶ πᾶσα τάξις νοερά.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ, Ἥλιε δικαιοσύνης· στερουμένη δὲ σῆς θεάς ἡ μήτηρ σου, μελιχρὰ ταῖς λύπαις φέγγη ἀμαυροῖ.

Ἐφριξεν ὀρῶν, Σῶτερ, Ἄδης σε τὸν Ζωοδότην, πλοῦτον τὸν ἐκείνου πάντα σκυλεύοντα, ἀπ' αἰώνων τε ἐγείροντα νεκρούς.

Ἥλιος φαιδρός, ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα, Λόγε· καὶ σὺ δ' ἀναστὰς ἐξαστράψειας, μετὰ θάνατον φαιδρῶς ὡς ἐκ παστοῦ.

Γῆ σε, Πλαστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμῳ, συσχεθεῖσα, Σῶτερ, τινάσσεται, ἀφυπνώσασα νεκρούς τῷ τιναγμῷ.

Μύροις σε, Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Εὐσχήμων, νῦν καινοπρεπῶς περιστείλαντες· ἀνεβόων· φρῖξον ἅπασα ἡ γῆ!

Ἔδυσ, Φωτοουργέ, καὶ συνέδου σοι τὸ φῶς ἡλί-
ου· τρόμῳ δὲ ἡ Κτίσις συνέχεται, τῶν ἀπάντων σε
κηρύττει Ποιητὴν.

Λίθος λαξευτός, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λί-
θον· ἄνθρωπος θνητός δ' ὡς θνητὸν Θεὸν κρύ-
πτει νῦν τῷ τάφῳ κι ἔφριξεν ἡ γῆ !

Ἴδε μαθητὴν, ὃν ἠγάπησας καὶ σὴν Μητέρα,
Τέκνον, καὶ φθογγὴν δός, γλυκύτατον, ἔκραζε δα-
κρυροοῦσα ἡ Ἄγνη.

Σὺ ὡς ὢν ζωῆς, χορηγός, Λόγε τοὺς Ἰουδαίους,
ἐν Σταυρῷ τεθεὶς οὐκ ἐνέκρωσας, ἀλλ' ἀνέστη-
σας καὶ τούτων τοὺς νεκρούς.

Κάλλος, Λόγε, πρὶν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν
ἔσχες, ἀλλ' ἐξαναστάς ὑπερέλαμψας, καλλωπί-
σας τοὺς βροτοὺς θείαις ἀυγαῖς.

Ἔδυσ τῇ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφό-
ρος· καὶ μὴ φέρων βλέπειν ὁ Ἥλιος ἐσκοτίσθη
μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

Ἥλιος ὁμοῦ, καὶ σελήνη σκοτισθέντες, Σῶτερ,
δούλους εὐνοοῦντας εἰκόνιζον, οἱ μελαίνας ἀμ-
φιέννυνται στολάς.

Οἶδέ σε Θεόν, Ἐκατόνταρχος κἂν ἐνεκρώθης·
πῶς σε οὔν, Θεέ μου, ψαύσω χερσί; φρίττων

ἀνεβόα Ἰωσήφ.

Ἔπνωσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευραῖς ἐξάγει· σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας, Λόγε Θεοῦ, βρύεις ἐκ πλευραῖς σου κόσμῳ ζωὴν.

Ἔπνωσας μικρόν, καὶ ἐζώωσας τοὺς τεθνεῶτας, καὶ ἐξαναστάς ἐξανέστησας τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος, Ἀγαθέ.

Ἦρθης ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας τὸν οἶνον, ζωήρρυτε ἄμπελε. Δοξάζω σου τὸ πάθος καὶ τὸν Σταυρόν.

Πῶς οἱ νοεροὶ ταγματάρχαι σε, Σωτήρ, ὀρῶντες γυμνόν, ἡμαγμένον, κατάκριτον, σταυρωτῶν τῶν σῶν τὴν τόλμην ἔφερον;

Ἀραβιανόν, σκολιώτατον γένος Ἑβραίων, ἔγνωσ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ· διὰ τί κατέκρινας τὸν Λυτρωτήν;

Χλαῖναν ἐμπαιγμοῦ τὸν κοσμήτορα πάντων ἐνδύεις, ὃς τὸν οὐρανὸν κατηστέρωσε, καὶ τοῖς ἄνθεσι τὴν γῆν ἐκόσμησε.

Ὡσπερ πελεκάν, τετρωμένος τὴν πλευράν σου, Λόγε, σοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας, ἐπιστάξας ζωτικὸς αὐτοῖς κρουνοὺς.

Ἦλιον τὸ πρὶν Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφύλους κό-

πτων ἔστησεν· αὐτὸν δὲ ἀπέκρυψας, καταβάλλων τὸν τοῦ σκοτοῦς ἀρχηγόν.

Κόλπων πατρικῶν ἀνεκφοίτητος μείνας, Οἰκτίρμον, καὶ βροτὸς γενέσθαι ηὐδόκησας, καὶ εἰς Ἄδην καταβέβηκας, Χριστέ.

Ἦρθη σταυρωθεὶς ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, καὶ ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, ὃ μὴ φέρουσα ἐσειέτο δεινῶς.

Οἴμοι, ὦ Υἱέ! ἡ Ἀπείρανδρος θρηνεῖ καὶ λέγει· ὄν ὡς βασιλέα γὰρ ἤλπιζον, κατάκριτον νῦν βλέπω ἐν Σταυρῷ.

Ταῦτα Γαβριήλ μοι ἀπήγγειλεν, ὅτε κατέπτη, ὃς τὴν βασιλείαν αἰώνιον ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Φεῦ! τοῦ Συμεῶν ἐκτετέλεσται ἡ προφητεία· ἡ γὰρ σὴ ρομφαία διέδραμε τὴν ἐμὴν καρδίαν, Ἐμμανουήλ.

Κἂν τοὺς ἐκ νεκρῶν ἐπαισχύνθητε, ὦ Ἰουδαῖοι, οὓς ὁ ζωοδότης ἀνέστησεν, ὃν ὑμεῖς ἐκτείνατε φθονερῶς.

Ἐφριξεν ἰδὼν τὸ ἀόρατον φῶς σε, Χριστέ μου, μνήματι κρυπτόμενον ἄπνουν τε, καὶ ἐσκότασεν ὁ Ἥλιος τὸ φῶς.

Ἐκλαιε πικρῶς ἡ Πανάμωμος Μήτηρ σου, Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἑώρακε σέ, τὸν ἄφραστον καὶ ἄναρχον Θεόν.

Νέκρωσιν τὴν σὴν ἡ Πανάφθορος, Χριστέ, σοῦ Μήτηρ βλέπουσα πικρῶς σοι ἐφθέγγετο· μὴ βραδύνης, ἡ ζωὴ, ἐν τοῖς νεκροῖς.

Ἄδης ὁ δεινὸς συνετρόμαξεν, ὅτε σέ εἶδεν, Ἦλιε τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Μέγα καὶ φρικτόν, Σῶτερ, θέαμα νῦν καθορᾶται! ὁ ζωῆς γὰρ θέλων παραίτιος θάνατον ὑπέστη, ζωῶσαι θέλων πάντας.

Νύττη τὴν πλευρὰν καὶ ἠλοῦσαι, Δέσποτα τὰς χεῖρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς σου ἰώμενος καὶ τὴν ἀκρασίαν χειρῶν τῶν προπατόρων.

Πρὶν τὸν τῆς Ραχήλ υἱὸν ἔκλαυσεν ἅπας κατ' οἶκον· νῦν τὸν τῆς Παρθένου ἐκόψατο μαθητῶν χορεία σὺν τῇ Μητρί.

Ράπισμα χειρῶν Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιαγόνι, τοῦ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον πλάσαντος καὶ τὰς μύλας θλάσαντος τοῦ θηρός.

Ἵμνοις σου, Χριστέ, νῦν τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ταφήν τε ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ

θανάτου λυτρωθέντες σῆ ταφῆ.

Δόξα Πατρί.

Ἄναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα, σκῆπτρα τῶν ἀνάκτων κραταίωσον κατὰ πολέμων, ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τέξασα ζωὴν, Παναμώμητε ἀγνή Παρθένε, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα καὶ βράβευσον εἰρήνην, ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον οἱ δύο Χοροί.

Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν Σε τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπειτα συναπτὴ μικρὰ καὶ ἡ ἐκφώνησις:

Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβείμ ἐπαναπαυόμενος, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἐνῶ θυμιᾷ ὁ ἱερεὺς, ἄρχεται ὁ δεξιὸς Χορὸς τῆς Τρίτης Στάσεως.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἦχος γ'.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῆ Ταφῆ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Καθελὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθείας, ἐν τάφῳ σὲ κηδεύει.

Μυροφόροι ἦλθον, μύρα σοι, Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

Δεῦρο, πᾶσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους, προσοίσωμεν τῷ Κτίστη.

Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις πάντες, μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Ἰωσήφ τρισμάκαρ· κήδευσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν κατὰ τοῦ εὐεργέτου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.

Ὡ τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν Προφητοκτόνων!

Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης προσέδωκεν ὁ μύστης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Τὸν ρύστην ὁ πωλήσας, αἰχμάλωτος κατέστη,

ὁ δόλιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα, βόθρος βαθὺς τὸ στόμα
Ἑβραίων παρανόμων.

Ἑβραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πορείαις,
τρίβολοι καὶ παγίδες.

Ἰωσήφ κηδεύει σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκρο-
πρεπῶς τὸν Κτίστην.

Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ κράτει τὸν Ἄδην
καθελόντι.

Ἵπτιον ὀρῶσα, ἡ Πάναγνός σε, Λόγε, μητρο-
πρεπῶς ἐθήνηι.

ᾧ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον,
ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος;

Θρῆνον συνεκίνει, ἡ Πάναγνός σου Μήτηρ,
σοῦ, Λόγε, νεκρωθέντος.

Γύναια σὺν μύροις, προσῆλθόν σε μυρίσαι,
Χριστὸν τὸ θεῖον μύρον.

Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς, Θεέ μου, θεία
σου δυναστεία.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦ-
ται, σοφία σῆ, Θεέ μου.

Πρὸς τὸν πυθμένα Ἄδου, κατήχθη ὁ προδό-
της, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλίου,
παράφρονος Ἰούδα.

Συναπολοῦνται πάντες, οἱ σταυρωταί σου,
Λόγε, Υἱὲ Θεοῦ Παντάναξ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ συναπολοῦνται πάντες,
οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Υἱὲ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου, Πλαστουργέ
μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Ἡ Δάμαλις τὸν Μόσχον, ἐν ξύλῳ κρεμα-
σθέντα, ἠλάλαζεν ὀρῶσα.

Σῶμα τὸ ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει μετὰ
τοῦ Νικοδήμου.

Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυρροοῦσα,
τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.

ᾧ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου
Τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτῃ;

Τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὐαν, ἐλευθερῶσαι, Μῆτερ, μὴ
θρήνει, ταῦτα πάσχω.

Δοξάζω σου, Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγ-
χνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Ὅξος ἐποτίσθης, καὶ χολήν, Οἰκτίρμον, τὴν
πάλαι λύων γεῦσιν.

Ἰκρίῳ προσεπάγης, ὁ πάλαι τὸν λαόν σου, νε-

φέλης σύλω σκέπων.

Αἱ Μυροφόροι, Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι, προσέφερόν σοι μύρα.

Ἀνάστηθι, Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων, ἐξανιστῶν τοῦ Ἄδου.

Ἀνάστα Ζωοδότα, ἡ σέ τεκοῦσα Μήτηρ, δακρυροοῦσα λέγει.

Σπεῦσον ἐξαναστῆναι, τὴν λύπην λύων, Λόγε, τῆς σέ ἀγνῶς τεκούσης.

Οὐράνιαι Δυνάμεις ἐξέστησαν τῷ φόβῳ νεκρὸν σε καθορῶσαι.

Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ Πάθη σου τιμῶσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.

ᾧ φρικτὸν καὶ ξένον, θέαμα, Θεοῦ Λόγε! πῶς γῆ σε συγκαλύπτει;

Φέρων πάλαι φεύγει, Σῶτερ, Ἰωσήφ σε, καὶ νῦν σε ἄλλος θάπτει.

Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ἡ πάναγνός σου Μήτηρ, Σωτήρ μου, νεκρωθέντα.

Φρίπτουσιν οἱ νόες, τὴν ξένην καὶ φρικτὴν σου ταφὴν τοῦ πάντων κτίστου.

Ἔρραναν τὸν τάφον αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρῶι ἐλθοῦσαι (τρὶς).

Ειρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῶ σου σωτηρίαν, δώρησαι σὴ ἐγέρσει.

Δόξα Πατρί.

Ω Τριάς, Θεέ μου, Πατήρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου Ἀνάστασιν, Παρθένε, ἀξίωσον σοὺς δούλους.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον τροπάριον.

Λί γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Ἔπειτα συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ ἱερέως, καὶ ἡ Ἐκφώνησις.

Κὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Καὶ εὐθύς τὰ εὐλογητάρια.

Εἰς ἧχον πλ. α', ἐν ἐκάστῳ δὲ λέγομεν τό, Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος, κατεπλάγη ὀρῶν σε, ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δέ, Σῶτερ,

τὴν ἰσχὺν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ Ἰδοῦ πάντας ἐλευθερώσαντα.

Τί τὰ μύρα, συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ Μαθήτριαι, κινᾶτε; ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ ἄγγελος, προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις· Ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἦσθητε· ὁ Σωτὴρ γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Λίαν πρῶί, Μυροφόροι ἔδραμον πρὸς τὸ μνήμά σου θρηνηλογοῦσαι· ἀλλ' ἐπέστη πρὸς αὐτάς ὁ ἄγγελος, καὶ εἶπε· Θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται· μὴ κλαίετε· τὴν Ἀνάστασιν δέ, ἀποστόλοις εἶπατε.

Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι πρὸς τὸ μνήμά σου, Σῶτερ, ἐνηχοῦντο, ἀγγέλου τρανῶς πρὸς αὐτάς φθεγγομένου· Τί μετὰ νεκρῶν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; ὡς Θεὸς γὰρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα Πατρὶ. Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφεῖμ, κράζοντες τό, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦσα, ἐλυτρώσω, Παρθένε, τὸν Ἀδὰμ ἀμαρτίας· χαρμονὴν δὲ τῇ Εὐα, ἀντὶ λύπης παρέσχες, ρεύσαντα ζωῆς, ἴθυνε πρὸς ταύτην δέ, ὁ ἐκ σοῦ ναρκωθεὶς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Δόξα σοι ὁ Θεός (τρὶς).

Ἔπειτα συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ ἱερέως, καὶ ἡ Ἐκφώνησις·

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν...

Καὶ εὐθύς τὸ Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β΄.

Ἄγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν (τρὶς).

Εἰς τοὺς Αἴνους λαμβάνομεν 4 (δ΄) στίχους, καὶ ψάλλομεν ταῦτα τὰ Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β΄.

Σήμερον συνέχει τάφος τὸν συνέχοντα παλάμη τὴν κτίσιν· καλύπτει λίθος τὸν καλύψαντα ἀρετῇ τοὺς οὐρανοὺς· ὑπνοῖ ἡ ζωὴ, καὶ Ἄδης τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῇ Οἰκονομίᾳ, δι' ἧς τελέσας πάντα σαββατισμὸν

αίωνιον, ἔδωρήσω ἡμῖν τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα; τίς ἡ παροῦσα κατά-
παυσις; Ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, τὴν διὰ πάθους
τελέσας οἰκονομίαν, ἐν τάφῳ σαββατίζει, καινὸν
ἡμῖν παρέχων σαββατισμόν. Αὐτῷ βοήσωμεν·
Ἀνάστα ὁ Θεός, κρίνων τὴν γῆν, ὅτι σὺ βασιλεύ-
εις εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα
ἔλεος.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐν τάφῳ κειμέ-
νην, ἵνα τοὺς ἐν τάφῳ κειμένους ζωοποιήσῃ.
Δεῦτε σήμερον, τὸν ἐξ Ἰούδα ὑπνοῦντα θεώμε-
νοι, προφητικῶς αὐτῷ ἐκβοήσωμεν· ἀναπεσὼν
κεκοίμησαι, ὡς λέων, τίς ἐγερεῖ σε, Βασιλεῦ; ἀλλ'
ἀνάστηθι αὐτεξουσίως, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡ-
μῶν ἐκουσίως· Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β'.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέ-
θετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν
ἐκ τάφου ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν· ὁ συντρί-
ψας κράτος θανάτου καὶ ἀνοίξας πύλας Παρα-
δείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα Πατρί. Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν σήμερον μυστικῶς ὁ μέγας Μωυσῆς προδιετυποῦτο λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εὐλογημένον Σάββατον· αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ἧ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας, καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδώρησατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις κ.λπ.

Δοξολογία μεγάλη· Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ... (σελ. 32). Μετὰ τὴν δοξολογίαν τελεῖται ἡ ἔξοδος τοῦ Ἐπιταφίου, φερομένου ἐπὶ κεφαλῆς ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ περιεγομένου μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κύκλω τοῦ Ναοῦ. Ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἡ ἀπὸ τοῦ Ναοῦ ἔξοδος καὶ ἡ ἐπάνοδος γίνεται κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν· πρῶτοι ἡγοῦνται οἱ ἱερεῖς· ἔπονται οἱ Χοροὶ τῶν ψαλτῶν, μετ' αὐτοὺς ὁ Πατριάρχης, καὶ ἔπειτα οἱ Ἀρχιερεῖς, ὧν τέσσαρες ἢ ἕξ αἴρουν τὸν

ιερὸν Ἐπιτάφιον, ἀκολουθοῦντος τοῦ Λαοῦ. Κατὰ τὴν Ἔξοδον ταύτην ψάλλουσιν οἱ Χοροὶ τὸ Ἀσματικὸν «Ἅγιος ὁ Θεός» ἢ τὸ ἐπόμενον

ΑΣΜΑΤΙΚΟΝ

Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν ἥλιον κρύψαντα τὰς ἰδίας ἀκτῖνας καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διαρραγὲν τῷ τοῦ Σωτῆρος θανάτῳ, ὁ Ἰωσήφ θεασάμενος προσῆλθε τῷ Πιλάτῳ, καὶ καθικετεύει λέγων· Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα ἐν κόσμῳ, δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ὁμόφυλοι μισοῦντες, θανατοῦσιν ὡς ξένον· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπων τοῦ θανάτου τὸ ξένον· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζειν τοὺς πτωχοὺς τε καὶ ξένους· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν Ἑβραῖοι τῷ φθόνῳ ἀπεξένωσαν κόσμῳ· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὃς ὡς ξένος οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ κλίνῃ· δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ἡ Μήτηρ ὀρῶσα νεκρωθέντα ἐβόα· Ὡ Γιὲ καὶ Θεέ μου, εἰ καὶ τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι, καὶ καρδίαν σπαράττομαι, νεκρὸν σε καθορῶσα, ἀλλὰ τῇ σῆ ἀνα-

στάσει θαρροῦσα, μεγαλύνω· καὶ τούτοις τοίνυν τοῖς λόγοις δυσωπῶν τὸν Πιλάτον ὁ εὐσχήμων, λαμβάνει τοῦ Σωτῆρος τὸ Σῶμα, ὃ καὶ φόβω, ἐν σινδόνι ἐνειλήσας καὶ σμύρνη, κατέθετο ἐν τάφῳ τὸν παρέχοντα πᾶσι ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐπανερχομένης τῆς ἱερᾶς πομπῆς εἰς τὸν ναὸν ὁ Ἀρχιερεὺς ἢ ὁ Προϊστάμενος εἰσέρχεται μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ εἰς τὸ Ἱερόν, καὶ εὐθύς ἐκφωνεῖ· Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφία. Ἐν συνεχείᾳ ψάλλει τὰ Ἀπολυτικά. Ὅτε κατῆλθεν πρὸς τὸν θάνατον... καὶ θυμιᾷ κύκλῳ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν προπορευόμενος ἔμπροσθεν τοῦ Ἐπιταφίου. Ἀκολουθῶς· Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί... (σελ. 287) καί, Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ... (σελ. 287) καὶ θέτουσιν οἱ ἱερεῖς τὸν ἐπιτάφιον ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς, ὁ δὲ Ἀναγνώστης ἔξωθεν ἀναγινώσκει τὸ

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος β΄.

Ο συνέχων τὰ πέρατα, τάφῳ συσχεθῆναι κατεδέξω, Χριστέ, ἵνα τῆς τοῦ Ἄδου καταπτώσεως λυτρώσης τὸ ἀνθρώπινον, καὶ ἀθανατίσας, ζωώσης ἡμᾶς ὡς Θεὸς ἀθάνατος.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Ανάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχος. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὠσὶν ἡμῶν ἠκούσαμεν καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνήγγειλαν ἡμῖν.

*Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα
(λζ΄, 1-14)*

Εγένετο ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κύριος, καὶ ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου· καὶ τοῦτο ἦν μεστὸν ὀστέων ἀνθρωπίνων· καὶ περιήγαγέ με ἐπ' αὐτὰ κύκλωθεν κύκλω· καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου ξηρὰ σφόδρα· Καὶ εἶπε πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὀστᾶ ταῦτα; Καὶ εἶπα· Κύριε, Κύριε, σὺ ἐπίστη ταῦτα. Καὶ εἶπε πρὸς με. Προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστᾶ ταῦτα καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· Τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρὰ, ἀκούσατε λόγον Κυρίου· Τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις· Ἴδου ἐγὼ φέρω ἐφ' ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω ἐφ' ὑμᾶς νεῦρα, καὶ ἀνάξω ἐφ' ὑμᾶς σάρκας, καὶ ἐκτενῶ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε· καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ εἶμι Κύριος. Καὶ

προεφήτευσα, καθώς ἐνετείλατό μοι Κύριος. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐμῷ προφητεῦσαι· καὶ ἰδοὺ σεισμός καὶ προσήγαγε τὰ ὄστᾶ, ἐκάτερον πρὸς τὴν ἀρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον· καὶ ἰδοὺ ἐπ’ αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαιναν ἐπ’ αὐτὰ δέρμα ἐπάνω· καὶ πνεῦμα οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καὶ εἶπε πρὸς με· Προφήτευσον ἐπὶ τὸ πνεῦμα, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον καὶ εἶπέ τῷ πνεύματι· Τάδε λέγει Κύριος· Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέ, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους καὶ ζησάτωσαν. Καὶ προεφήτευσα, καθ’ ὅ,τι ἐνετείλατό μοι· καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔζησαν καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγή πολλὴ σφόδρα. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, λέγων· Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὄστᾶ ταῦτα πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστίν. Αὐτοὶ λέγουσι· Ξηρὰ γέγονε τὰ ὄστᾶ ἡμῶν, ἀπόλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Διὰ τοῦτο προφήτευσον καὶ εἶπέ πρὸς αὐτούς· Τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ εἶμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοῖξαί με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν

με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου. Καὶ δώσω πνεῦ-
μά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε καὶ θήσομαι ὑμᾶς
ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ γνώσεσθε ὅτι ἐγὼ Κύριος·
λελάληκα καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος.

Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς.

*Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ
σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.*

Στίχος. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὄλῃ
καρδία μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά
σου.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

*Πρὸς Κορινθίους Α΄ Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα (ε΄, 6-8 καὶ Γαλ. γ΄, 13-14)*

Λ δελφοί, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ.
Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον
φύραμα, καθὼς ἐστε ἄζυμοι· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα
ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη, Χριστός. Ὡστε ἐορτάζω-
μεν μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ
πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀλη-
θείας. Χριστὸς γὰρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κα-
τάρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα.
Γέγραπται γάρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος

ἐπὶ ξύλου· ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.

Ἀλληλούια. Ἦχος πλ. α'.

Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχος. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλειπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχος. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήσονται.

Ἐπειτα ὁ ἀρχιερεὺς ἢ ὁ πρωθιερεὺς, ἰστάμενος ἔμπροσθεν τῆς Ἁγίας Πύλης, λέγει τὸ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κζ', 62-66)

Τῆ ἐπαύριον, ἣτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν, συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον λέγοντες· Κύριε, ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, ἔτι ζῶν· μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν

τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας, μήποτε ἔλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτός κλέψωσιν αὐτὸν καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ, ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης. Ἔφη δὲ αὐτοῖς ὁ Πιλάτος. Ἔχετε κουστωδία· ὑπάγετε, ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε. Οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφάλισαν τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μετὰ τῆς κουστωδίας.

Ἐκτενής· Εἴπωμεν πάντες... Πληρώσωμεν τὴν ἑωθινὴν δέησιν... καὶ τὰ λοιπά, ὡς συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.